

Mavi Gözlü Çocuk

– Mustafa Kara · 17 Aralık 2012

İhaneti ya da aldatılmayı anlatmak zordur. Hayatımı ya da aldatıldığımı nasıl anlatırım, hangi kelimeleri kullanarak cümle kurarım bilemiyorum. İnsanın kendisini anlatması çok zor.

Ankara'nın varoşlarında doğdum büyüdüm. Baba şefkati görmedim. İyi bir öğrenci olmama rağmen, ilkokulu ite kaka bitirdim. Zira çalışmak ve anneme bakmak zorundaydım. Tatillerimde su, kağıt mendil ya da simit satıyordum.

Trafik ışıklarında bekleyen arabaların camlarını sildim, itelendim, kakalandım ve horlandım. Tabiri caiz ise köprü altlarında sokak kültürü ile büyüdüm. Ama hayata hiç küsmedim.

Annem, hayata bağlanmamı sağlayan, yaşama umudu veren her şeyimdi. O nedenle, akşam olup, artan simitlerden anneme götürebildiysem, ya da fırından yeni çıkmış sınımsız bir ekmeğe alabildiysem benim en büyük mutluluk kaynağımdı.

Kırmızı ışık yanmış, otomobiller yeşil ışığın yanmasını bekliyorlar. Birini gözümde kestirdim. Yanına yaklaştım, silecekleri kaldırdım, camı silerken, ön kapı camının açıldığını hissettim ve bir ses duydum: "Gel bakayım buraya". Hemen silecekleri indirip yanına gittim. Bahşış bekliyordum. 40 yaşlarında bir bey ve yanında da bir bayan vardı. Bey yüzüme baktı; "senin gözlerin ne kadar güzelmiş" diyerek, bir kartvizit uzattı ve "yarın kartta yazan adrese gel, bu ablanı bul" dedi ve yoluna devam etti.

Akşam eve gidince anneme anlattım. "oğlum git bakalım, hayırlısı olsun" dedi. O güne kadar bana kimse sevecen yaklaşmamıştı. Sabaha kadar uyuyamadım.

Sabah uyanır uyanmaz, erkenden kartta yazılı adrese gittim. Kocaman fabrika! Beni içeri almadılar. Orada beklerken, trafikte gördüğüm otomobil geldi, ona doğru koştum. Beni görmüş olacaklar ki, yanımda durup cam açılınca, ışıklarda gördüğüm bayan; "Günaydın, erkencisin mavi gözlü çocuk" diyerek, görevlilere beni ofisine götürmelerini söyledi.

Beni ofise götürdüler, o bayan da geldi. Elinde simitler vardı, birini bana uzattı ve çay da söyledi. Simit yerken çayımız da geldi. Çeşitli sorular soruyordu ben cevaplıyordum. Bir saate yakın bir zaman geçmişti. Kapıda, otomobilde gördüğüm amca gözükte. Beni görünce; "o hoş geldin, mavi gözlü çocuk gel bakayım" diyerek, eli omzumda beni kendi odasına aldı.

Odasına geçince o da bazı sorular sordu, ben cevap verdim. Eğer istersem fabrikada bana göre bir iş verebileceğini, böylelikle meslek öğrenip, hayatımı kurtarabileceğimi, anneme bakabileceğimi, ayrıca geceleri de okulumu tamamlayabileceğimi anlattı. Hiç düşünmeden kabul ettim. Konuşmamız bitince ustabaşını çağırttı.

Az sonra ustabaşı geldi. "Bak usta, mavi gözlü çocuk sana emanet, ona iyi bak" dedi. Usta, beni de yanına alarak odadan çıktık. Asansöre bindik. Asansör durduğunda, kocaman atölye ile karşılaştım. Makineler çalışıyor, çok kalabalık ve uğultulu sesler yankı yapıyor. Usta beni bir makinenin yanına götürerek, "evet mavi gözlü, buradan başlayacaksın" dedi. Böylelikle işe başlamış oldum.

Günler, haftalar, aylar böyle geçip gitti. Ustabaşı yanıma uğrayıp, hal hatır sorduktan sonra, yapmam gerekenleri tarif ediyor, beğenmezse bozup tekrar yapmamı söylüyordu. Akşamları da okuluma

devam ediyordum.

On yedi yaşıma geldiğimde babamın öldüğünü öğrendim. Üzüldüm desem yalan olur, o bizi annemle sokakta bırakmıştı. Ama yine de keşke babam olsaydı diye düşündüğüm de olmuştur.

Üç yıl daha böyle geçti. Liseyi de bitirmiştım. Atölyede işler yolunda gidiyor ben de usta olmuştum.

Askerlik zamanım da gelmişti. Askere gideceğim. Patron yanına çağırtmış. Cebime harçlık koydu, “hayırlısı ile git vatani görevini yap. Anneni de düşünme. Askerliğin bitince işin de hazır” demesi beni bayağı rahatlattı. Elini öperek vedalaşıp oradan ayrıldım.

Askerlik, önce bana bayağı zor geldi, kışın zor şartlarında annem aklıma geliyor merak ediyordum.

Derken bir gün, annemin trafik kazasında hayatını kaybettiğini öğrendim. Yıkılmışım. Terhisime de az kalmıştı. Annemin cenazesi için izin alıp memlekete gittim.

Evimize geldiğimde, dünya sanki başıma yıkıldı. Her tarafta annemin hatıraları... Fabrikadan gelen arkadaşlarla cenazeyi defnettikten sonra hep birlikte fabrikaya gittik.

Patronun yanına gideceğim, ofiste çok güzel bir kız gördüm, göz göze geldik. “Mavi gözlü, asker çocuk sen misin?” dedi, “evet” diyebildim. Patronumla görüşüp, fabrikadan ayrıldım.

Askerlik dönüşü, fabrikada usta olarak göreve başladım. Zaman akıp gidiyor, ara sıra patronun sekreteri olduğunu öğrendiğim kızı görüyor, selamlaşıyorduk. Kız aklımdan çıkmıyordu.

Öğle yemeğinde tesadüfen sekreter kız ile aynı masada oturduk, ilk defa uzun uzadıya sohbetimiz oldu.

Ben her fırsatta, kız ile konuşuyor, her öğlen yemekte onun masasına oturuyordum. Kız ile mesai bitimlerinde de beraber çıkıyor, birbirimizi sevmeye başlamıştık. Evlenmeye karar verdik. Ben ilk ustabaşına duyurdum. Onunla birlikte patrona gittik, durumu anlattık. O da mutlu oldu, düğünümüzü kendisinin yapacağını söyledi.

Düğün hazırlıklarına başladık, Bütün ihtiyaçlarımızı patronumuz karşıladı. Düğünümüzü de yaptı. Çok mutluyduk. Keşke annem de olsaydı diye üzülüyordum. Eşim hamile kaldı ve bir kız çocuğu dünyaya getirdi, annemin adını verdik ona. Çok tatlı, şiirin, gözleri bana benziyordu.

Kızım büyüdü, okula başladı, benim de yaş otuzu geçmişti. Patronum sürekli evimize geliyor, ihtiyacımız olup olmadığını soruyordu. Eşimin doğum günü vardı. O gece patronumuz eşime pırlanta yüzük hediye etmişti.

Bazı akşamları patron gelip bizi alıyor dışarı yemeğe çıkıyorduk. Onu çok seviyor ve inanıyorduk. Bir akşam yemekte; “mavi gözlü çocuk, şehir dışında bir iş var, senden başka kimseye güvenemem” dedi.

Ben mutlu olmuştum. Kabul ettim, o bize babalık yapıyordu. Gözüm de arkamda kalmayacaktı.

Şehir dışına çıktım, işleri halledip 3-4 gün sonra döndüm. Kızımın hareketleri değişmişti, ama konuşmuyordu. Bu şehir dışına gidip gelmelerim günden güne fazlaştı. Ben tereddütsüz gidip

geliyorum. Patron altıma da lüks bir araba vermişti, adeta onun sağ kolu olmuştum. Fabrikada da sözüm geçer hale gelmişti.

Hazırlıklarımı yaptım, yine şehir dışına çıkacağım, eşim ve kızıyla vedalaşıp evden ayrıldım. Bayağı bir yol aldıktan sonra, trafik ekipleri çevirme yapıyorlar, durdurdular, kontrolde ehliyetimi, otomobilin ruhsatını ve torpidodaki silahın ruhsatını evde unuttuğumu anladım. Tekrar eve döndüm.

Eve geldiğimde, kapıyı kızım açtı. Annesini sordum, eli ile yatak odasını gösterdi ve ağlamaya başladı.

Yatak odasına gittiğimde, eşimle, patronumu aynı yatakta çıırılçıplak gördüm. Kafamdan aşağı kaynar

sular dökülmüştü. Eşimle, patronum beni görünce şok oldular. Ani bir refleks ile odadan çıktım, otomobile koştum, torpido gözünden silahı alıp, namluya da mermiyi vererek tekrar eve döndüm. Eşim benim elimde silahı görünce bana hakaret etmeye başladı. Patron ortalarda gözüküyordu. Kızım, ağlıyor, “yapma baba” diye bağıyordu. Eşimi ani bir hareketle yere yatırarak, başına silahı dayadım. Tam tetiğe basacağım sırada kızımın “yapma, beni babasız mı bırakacaksın?” demesi üzerine, hayatım, hiç tanımadığım babam, annem film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Bir anlık duraksamamdan faydalanan eşim kurtulmak için hamle yaparken, silah patladı, kızım yaralanmıştı. Çok kan kaybediyordu. Hemen hastaneye yetiştirdim. Onu o halde gördüklerinde koridorlarda bir koşuşturmaca başladı hastanede. Hemşireler koşuşturuyor, doktorlar “ameliyathane hazırlansın” diye bağıyorlar. Ben ise çaresizim. Kızımı ameliyata aldılar. Çok uzun bir süre geçti. Ama ne kadar geçti bilemiyorum. Sanki asırlardır kızım ameliyatta. Ameliyathanenin kapısında doktor gözüktü, ona koştum. Elini omzuma koyarak “zor bir ameliyat oldu, hayati tehlike devam ediyor, müşahede altında kalacak, komada” demesi üzerine bir kez daha yıkıldım. Eşimi de karakola götürmüşler, beni de aldılar daha sonra. İfademi verip, tekrar hastaneye döndüm. Sabah olmak üzere gün ağarıyor. Eşim savcılığa sevk edilmiş ve tutuklanmış, patronum olayın duyulmasından sonra, bütün mal varlığını kızıma bırakarak intihar etmişti. Kızım on beş gün komada kaldı. Sonra gözlerini açmaya başladı. Kendine geliyordu. Doktorlar “Korkma! Tehlikeyi atlattı” dediler. Kızım şimdi genç bir kız oldu. Meğerse benim şehir dışı iş gezileri düzmece imiş, ben evden gidince patronum ile eşim beraber oluyorlarmış. Bu nedenle kızım annesini hiç affetmiyor ve onu hiç hatırlamak istemiyor. Hayatın izleri, o acı olay, yüzünden okunuyor, gözlerinden anlaşılıyordu. Ben? “Mavi Gözlü Çocuk” ne mi yapıyorum? AŞK denilince sol yanımın, DOST denilince de sırt ağrılarımın acısını, kızımla unutmaya çalışıyorum. Mavi Gözlü Çocuğun, bir baba olarak yaşadıklarından yola çıkarak, kaleme alınan bu yazı, gerçek yaşantımızda ki örneklerden sadece bir tanesiydi. Dostça ve sevgiyle kalın...

Mustafa KARAAHMETOĞLU

17.12.2012